

Nr 150.

Av fröken **Andersson** och herr **Lundqvist**, *angående omprövning av frågan om beskattning av livräntor.*

Enligt 2 § lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd av järnvägs drift är järnvägens innehavare till den, som i följd av järnvägs drift ljugit döden eller lidit kroppsskada och vållande ligger järnvägens förvaltning eller betjäning till last, skyldig utgiva skadestånd enligt de i strafflagen stadgade grunderna, såsom om han själv vållat skadan. Enligt 4 § samma lag befrias emellertid järnvägens innehavare från ersättningsskyldighet, om den skadade på bekostnad av denne blivit försäkrad mot olycksfall och skadan således därigenom ersättes. Den skadelidande erhåller således, oberoende av om järnvägens innehavare låtit ansvarsförsäkra sig eller icke, skadestånd.

Beskattningsmässigt behandlas emellertid de båda fallen olika. Utgår livränta på grund av ansvarighetsförsäkring för personskada, upptages nämligen såsom intäkt av tjänst endast ett med hänsyn till livräntetagarens ålder reducerat belopp. Denna reduktion får emellertid icke göras av livräntetagare vars livränta utgår direkt från den skadevållande.

Då enskilda järnvägar vanligtvis med särskild ansvarsförsäkring äro täckta för sådana risker som kunna uppstå på grund av järnvägs drift, medan statens järnvägar står självrisk för dylika skador, innebära de nuvarande beskattningsreglerna, att en person, som skadats vid en staten tillhörig järnväg, kommer i ett oförmånligare läge än om han skadats vid en enskild järnväg.

Det synes oss vara uppenbart obilligt, att det avgörande för beskattningen av livränta i ovan angivna fall skall vara, huruvida olyckan inträffat vid statens järnvägar eller vid enskild järnväg. Ur den skadelidandes synpunkt torde det icke föreligga någon som helst skillnad mellan dessa båda fall.

Man kan även ifrågasätta lämpligheten att kapitalbeloppet av dylika livräntor upptages till förmögenhetsbeskattning. Det synes oss verklighetsfrämmande, att en person, som på grund av inträdd invaliditet och därmed sammanhängande hinder i yrkesutövandet, erhållit livränta, vilken ofta motsvarar endast en ringa del av den förlorade arbetsinkomsten, skall anses ha fått en förbättrad förmögenhetsställning.

Med stöd av vad ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte uppdraga åt någon av de nu sittande kommittéerna att till omprövning upptaga frågan om beskattning av livräntor.

Stockholm den 25 januari 1951.

Ebon Andersson.

R. Lundqvist.